

men det ligger ogsaa i Bestemmelserne i § 2 om, at Gyldigheden af Lejemaal, der lovlig er indgaaet inden den 29. April 1927, ikke berøres af Bestemmelserne, med andre Ord, at den Tilflytningskontrol, man i Henhold til Lovforslaget, hvis det ophøjes til Lov, i visse større Købstæder vil faa Adgang til at etablere, ikke griber ind i Kontraktforhold, som er tilvejebragt før den her angivne Dato. Man har i Indenrigsministeriet under Forhandlingerne om denne Sag ment, det var nødvendigt at begrænse Bestemmelsen til saadanne Kontraktforhold, for hvilke der foreligger en skriftlig Dokumentation. Folketingets Jurister var af en Opfattelse, afvigende fra den, der gjordes gældende under Udformningen af Lovforslaget af Indenrigsministeriets Jurister; men jeg maa sige, at under Behandlingen har den eneste Jurist, der sad i Folketingets Udvalg, det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Niels Petersen, ingen Anledning fundet til at gøre Indsigelse mod den Form, som var foreslaaet af mig. Jeg giver disse Oplysninger i Anledning af visse Kommentarer, som Behandlingen af denne Sag har været Genstand for i somme Presseorganer. Imidlertid er det jo hurtigt lykkedes ogsaa paa dette Punkt at give Lovforslaget en Form, som kunde finde Tilslutning fra alle Sider indenfor Udvalget, saaledes at Lovforslaget kunde gennemføres i den Skikkelse, hvori det her foreligger.

Jeg maa nu sige, at nogen omfattende, dybtgaaende Betydning har jeg aldrig tillagt det foreliggende Lovforslag. Jeg fremsatte det som et Udtryk for Villie til Imødekommen overfor somme Krav, der stilledes til mig, og for det Ønske, som Regeringen nærer om at naa til en snarlig Afvikling af Huslejelovgivningen. Men oprigtig talt tvivler jeg meget paa, at det er et synderligt stort Antal Kommuner, i hvilke Kontrol med Tilflytningen i den kommende Tid vil være af Betydning.

Lovforslaget gennemgik, som sagt, betydelige Ændringer i det høje Folketing, og jeg forstaar derfor fuldt vel, at man i det høje Landsting har ønsket at faa Tid til nøjere at overveje Sagen, sætte sig ind i den Forhandling, der har fundet Sted i Folketinget, for derefter at tage Stilling til Lovforslaget. Det er saa selvfølgelig, at jeg erklærer den Kampagne, som er etableret i Anledning af denne Sag udenfor Rigsdagen, for at være uden nogen som helst Begrundelse, den er af samme Karakter som saa meget andet, hvormed man journalistisk beskæftiger sig i Forbindelse med Personer og deres indbyrdes

Forhold, og af samme Mangel paa Værdi, som i Almindelighed præger den Slags Journalistik. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt Lovforslaget vil faa nogen Betydning for den nærmest kommende Tid. Forudsætningen for Lovforslaget var Gennemførelse inden 1. Maj, og da dette ikke er sket, er det indlysende, at Lovforslaget maa tages op til Overvejelse under Hensyn til de nye Forhold, der muligt kan være opstaaet siden dets Færdigbehandling i det høje Folketing, idet jo siden den 1. Maj de Kommuner, der hidtil har øvet Kontrol med Tilflytning, har staaet fuldkommen aabne for Tilflyttere, som ønskede at bosætte sig der. Jeg skal da ganske henstille Lovforslaget og dets videre Skæbne til det høje Landstings Overvejelse, idet jeg er paa det rene med, at Ændringer nødvendigvis maa finde Sted, og jeg tilsiger gerne min Medvirkning til en Forhandling om denne Sag i det Omfang, hvori det høje Landsting maatte ønske det.

Johannes Jensen: Efter at den højtærede Indenrigsminister nu saa udførligt har gjort Rede for Lovforslagets Indhold og dets Behandling i det andet høje Ting, kan jeg indskrænke mig til nogle ganske korte Bemærkninger.

Alle ved, hvorledes Venstres Stilling har været overfor Huslejerrestriktionerne, overfor Boliglovgivningen; vi har for længst ønsket disse Restriktioner afviklet her i København. Vi har ønsket, at der i hvert Fald skulde have været taget Bestemmelse om en Afvikling af dem, saaledes at man kunde have opnaaet det samme herinde i Hovedstaden, som man — jeg tror til Gavn baade for Lejere og Grundejere — har opnaaet for Provinsens Vedkommende. Vi tror, at man ved en vedvarende Opretholdelse af Restriktionerne hemmer Boligbyggeriet og udskyder det Tidspunkt, da det gode gamle Forhold mellem Husejere og Lejere atter kan bringes til Veje. Man vil derfor, naar man kender Venstres Stilling til hele dette Spørgsmaal, kunne værdsætte den Imødekommenhed, som den højtærede Indenrigsminister har vist overfor et Andragende fra et Flertal indenfor Købstadforeningens Bestyrelse og fra enkelte kommunale Raad om endnu i nogle faa Maaneder at opretholde en enkelt Restriktionsbestemmelse for Provinsbyernes og Sognekommunernes Vedkommende.

Jeg vil gerne om hele dette Spørgsmaal sige, at § 1 i det oprindelige Forslag efter min Opfattelse havde en vis Betydning, fordi den skulde tjene som Løftestang